

PERUSTUSLAILLISTEN HARHOJEN ROMAHDUS

„Meillä on, luojan kiitos, perustuslaki”, huudahti hra Miljukov vuoden 1907 kesäkuun 3 päivän jälkeen. Liberaalisen porvariston johtaja lohdutteli itseään tällaisilla hupaisilla uskotteluilla peitellen liberaalisen porvariston epäluottamusta kansaan, tämän porvariston haluttomuutta ja pelkoa poiketa „perustuslailliselta” tieltä.

On erittäin kuvaavaa, että juuri nyt, kun tuo samainen hra Miljukov tai hänen teennäisen säädyllinen, virallisen liberaalinen „Retshinsä” myöntävät „yhteiskunnallisen nousun alkaneen” (№ 26), käy noiden perustuslaillisten harhojen romahdus selväksi. Näiden harhojen perustana on halu jättää huomaamatta epämieluisa todellisuus (ja sen tien epämieluisa välttämättömyys, joka ei ole „perustuslaillisen” tien kaltainen) ja pyrkimys tuuditella itseään ja toisia „perustuslaillisella” sanahelinällä.

Katsokaapa liberaalien lausuntoja nykyisestä ajankohdasta!

„Duumassa on ikävää, koska siellä ei ole taistelua” (№ 25).

Itsehän te herrat sanoitte, että meillä on perustuslaki!

„Kaikki sanottava on sanottu. Nyt tarvitaan tekoja, mutta niihin ei luoteta. Siitä se välinpitämättömyyskin johtuu” (sama).

Te tuuditteitte itseänne sillä, että uskoitte *sanoihin*, jotka osoitte pääasiassa lokakuulaisille. Nyt te myönnätte peitelleenne noilla sanoilla sitä, ettette *usko tekoihin*.

Herrat liberaalit, te olette itse julistaneet oman tuomionne.

Demokraateilla yleensä — ja varsinkaan työläisillä — uskoa sanoihin (perustuslaista) ei ol-*

*Kirjoitettu tammikuun
lopulla 1913
Julkaistaan ensi kerran*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

* — Artikkelin käsikirjoitus ei ole säilynyt täydellisenä. *Toim.*